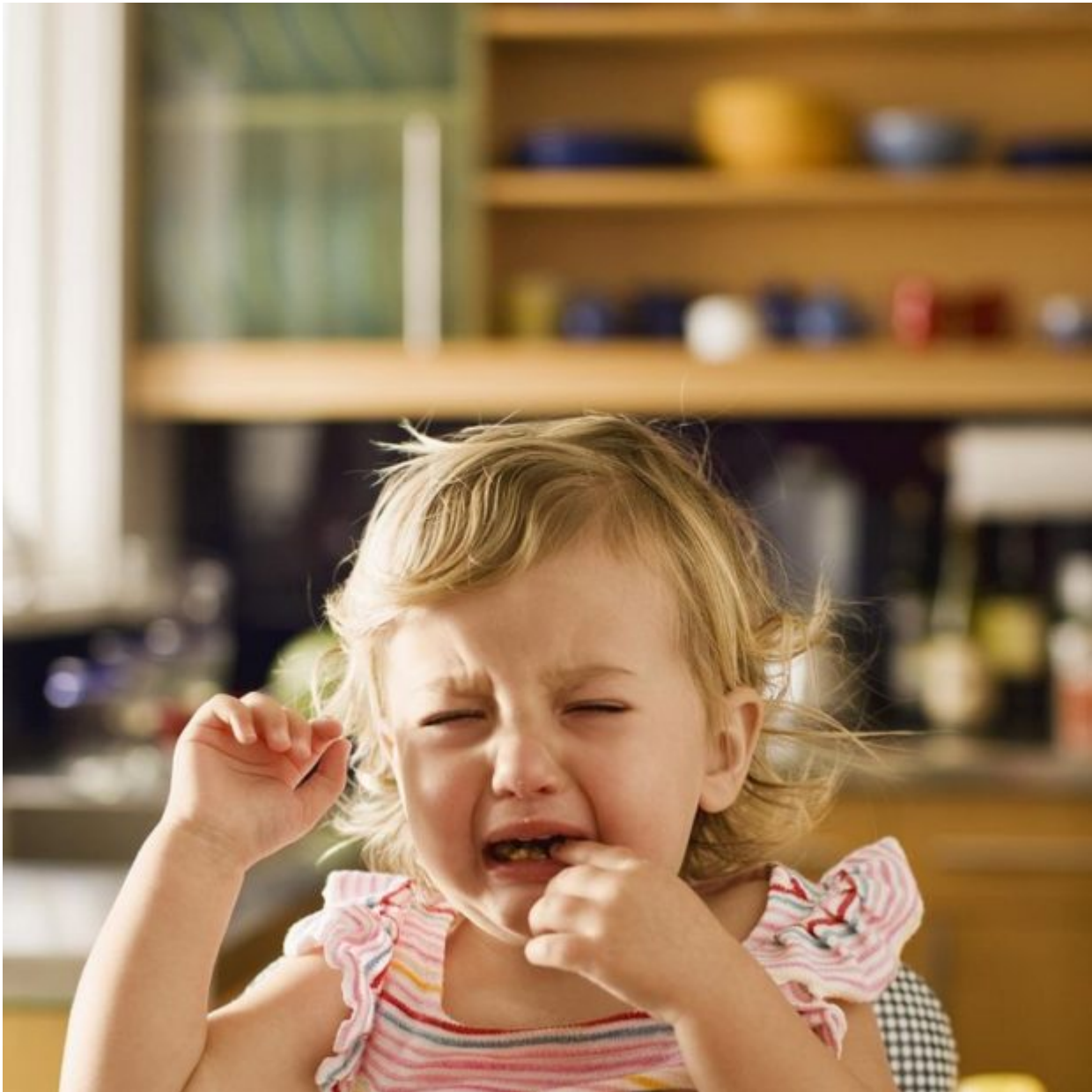

28 Φεβρουαρίου 2017

Οι αγώνες εξουσίας με τα νήπια φέρνουν τους γονείς σε αδιέξοδα

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Image not found or type unknown

Πολλές φορές στην καθημερινότητα μπορεί να ερχόμαστε στα όρια μας, ειδικά αν έχουμε παιδιά νηπιακής ηλικίας στην οικογένεια. Τα παιδιά νηπιακής ηλικίας χαράζουν την πορεία τους προς την αυτονομία και την ανεξαρτησία, την οποία εμείς οι γονείς είναι σημαντικό να ενισχύσουμε. Οι ρυθμοί όμως στους οποίους

κινείται η καθημερινότητα, δεν μας βοηθούν να διατηρήσουμε χαμηλούς τόνους όταν αντιμετωπίζουμε δύσκολες συμπεριφορές των παιδιών μας, με αποτέλεσμα να μπλεκόμαστε σε αγώνες εξουσίας, οι οποίοι στο τέλος αποδεικνύονται όχι μόνο μάταιοι, αλλά και αδιέξοδοι.

Γράφει η Κρητικού Μαρίνα - Ψυχολόγος Υγείας, Συστημική - Οικογενειακή Σύμβουλος, Συνεργάτης Attachment Parenting Hellas

Το πιο εύκολο και η πιο αυτόματη διαδικασία είναι να ασκήσουμε εξουσία στα παιδιά μας και να τους επιβάλλουμε τη θέληση μας. Ως μεγαλύτεροι και αν χρησιμοποιήσουμε την απειλή, τη στέρηση προνομίων ή την επιβράβευση, ίσως και να καταφέρουμε να τους επιβληθούμε. Είναι όμως αυτός ο στόχος της γονεϊκότητας; Πώς νιώθαμε εμείς στη θέση των παιδιών μας όταν οι δικοί μας γονείς φέρονταν έτσι; Απώτερος στόχος της ανατροφής των παιδιών είναι να χτίσουμε τις βάσεις, ώστε να μεγαλώσουμε παιδιά, τα οποία στην ενηλικίωση τους θα είναι ώριμοι, θα στηρίζονται στον εαυτό τους και θα υπερασπίζονται τις αποφάσεις τους, χωρίς να περιμένουν από τους άλλους να τους δώσουν λύσεις και θα αναλαμβάνουν την ευθύνη για τα συναισθήματα τους.

Το να μπαίνουμε σε αγώνες εξουσίας κάθε άλλο παρά βοηθάει σε αυτή την κατεύθυνση. Ας σκεφτούμε πρώτα πριν απαντήσουμε σε ένα «θέλω» ή σε μια παράλογη απαίτηση των παιδιών μας. Θα ανταποκριθούμε θετικά σε αυτή γιατί θα τα ωφελήσει ή θα πρέπει να αρνηθούμε, ώστε να διατηρήσουμε τις ισορροπίες και τα όρια; Αν είναι να ικανοποιήσουμε ένα «θέλω» του παιδιού μας, ας το κάνουμε άμεσα, χωρίς «ίσως» και «θα δούμε». Αν πάλι κρίνουμε ότι πρόκειται για μια παράλογη απαίτηση, η οποία είναι επιθυμία του παιδιού και όχι ανάγκη, ας είμαστε ευθείς, άμεσοι, ειλικρινείς, σταθεροί και ταυτόχρονα να μιλάμε με πολλή γλύκα.

Είναι σημαντικό να μην ξεχνάμε ότι μιλάμε με ένα νήπιο, του οποίου οι δεξιότητες και οι νοητικές ικανότητες μπορούν να φτάσουν μέχρι ένα σημείο, στο οποίο έχει αναπτυχθεί ο εγκέφαλος στην ηλικία που βρίσκονται. Η δεξιότητα της ενσυναίσθησης (το να μπορούν να καταλάβουν πώς νιώθει ο άλλος και να μπουν στη θέση του) είναι ακόμα πολύ πρώιμη και πρέπει να διδαχθεί από εμάς τους γονείς πρώτα για να την κατακτήσουν και τα παιδιά. Αν εμείς δεν προσπαθούμε να μπούμε στη θέση τους, πώς περιμένουμε να εξελίξουν από μόνα τους αυτή τη δεξιότητα;

Τέλος, είναι ιδιαίτερα σημαντικό να προσπαθήσουμε να ξεφύγουμε από τον τετριμμένο τρόπο μάθησης και να δούμε από όλες τις οπτικές γωνίες τα πράγματα. Αντί για παράδειγμα να επιμένουμε να μαζέψει τα παιχνίδια του, γιατί να μην το κάνουμε με έναν τρόπο που είναι πιο κοντά στο παιδί, μέσω παιχνιδιού,

ώστε να έχει κι εκείνο το κίνητρο να εμπλακεί στη διαδικασία;

Πηγή: infokids.gr